

Γκαζέττα με αλάτι καὶ πιπέρι
ποῦν' ἐντρούφημα σπουδαῖον κάθε φίνου χασομέρη

Πρώτη πρώτη ἐφημερίδα
ποῦ ἦδ' ἔγχε μέσα πτὴν πατριδα

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 206. — ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 Ιουνίου 1913

Ετησία συνδρομή ἀδιαίτητος: Δραχμαὶ δ' κ' ὧ. Ἡ συνδρομή εἰς τὸ ἔξωτικὸν ἐπιβαρύνεται μετὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.—
Γραφεῖα: Ἐμπορικὴ Στράδ. ἀριθ. 11.— Καταχωρίσεις καὶ διαφημίσεις ἀκατάδεκτοι.— Δικτὰ μόνον παράπονα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος δευπρόγραφα

Ἐκάστη ἐπιστολή διαλαμβάνουσα παράπονα δεῖν νὰ περιέχῃ ἐπιπέσει στα γραμματόσημα ἑξέως μιᾶς δραχμῆς. Δημοσιεύεται δὲ μόνον ἐπὶ ἐγκρίσει τῆς Διοικήσεως. Ὁ ἐπιθεμὼν νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ λογογραφῇ του σημειῶναι ἐν τῇ ἐν ὑπογράφῃ ἐπιστολῇ του ἐν ψευδώνυμον οἰονόηποτε.

**Φ Χασανῆς κλαυθμούς καὶ θρήνους χύνει
κι' ὁ Μιζρουλῆς παρηγοριὰ τοῦ δίνει.**

Χασ. Τὴν ἀθλίαν τύχη
κλαῖω τοῦ Σουλτάνου...
Μ' ἐπιασε σκυλέτι
καὶ με κατατρόχει...

Μαρ. Τὸν θρήνω κ' ἐγὼ
με και μὲ βαρβάτο....
Εἶδα τὸ μαντάτο
κ' ἤμουν νὰ πνιγῶ.

Χασ. Ὁ μόνος ἦταν στόλος
τῆς δυστυχούς Τουρκίας...
Νῦν ποίας ἀπωλείας
μᾶς ἀπειλεῖ τὸ χεῖλος;

Μαρ. Ἡ φλογερὴ τοῦ μάχαιρα
δὲν ἐκεφτε, θαρρῶ...
κ' ἦταν μυαλὸ γερὸ
καὶ φύλλος μέσα στάχερα.

Χασ. Στὸ ξαχαρβάλωμα
τοῦ κράτους, κτήνος,
ἔβαζ' ἐκεῖνος
ραφή καὶ μπάλωμα.

Μαρ. Πρὸς τὰ ταμεῖα
εἶχε μανία
καὶ τὰλλα τὰβρίζε
κι' ἔλο θησαυρίζε.

Χασ. Ὁ ἀπαισία ὦρα,
Σαφιέτη μακρουκάνη!
Χειρὶς ἐσένα τώρα
τὸ Κράτος τί θὰ κἀνη;

Μαρ. Θὰ πάη ὅπως πάντα
χειρότερα δὲ γένεται.
Δοικόν, γιαβρί, νταγιάντα
καὶ μὴ σὲ κακοφαίνεται.

Ἐπανάστασις τρώει τὸ κράτος
κ' εἰς τὴν κρίσιμη ταύτη στιγμή
στοὺς ἐχθρούς ποιῆς θὰ δείξῃ πυγμὴ;

Μαρ. Τὸ Ντοβλέτι ἄς ἦναι καλὰ...
Ἔχει κι' ἄλλων ἐνδόξων πρᾶμάτεια,
ποῦμποροῦν τὴν Τουρκία, τσοῦᾶ,
νὰ τῆς βγάλουν τελείως τὰ μάτια.

Χασ. Σὰν ζούσε, φῶρα
καὶ σφρίγος εἶχα,
πλὴν ἔχω τώρα
φλουέντζας βῆχα.

Τότε με κάποιον
ζούσαμε χάξι,
πλὴν τώρα σάπιο
μᾶς τρώει μαράξι.

Μαρ. Καθὼς τὰ μύδια
πάντα σιγὴν ἴδια
λάσπη κυλίσουτε
καὶ μὴ γαλίσουτε.

Σ' ἐσὲς ἡ μοῖρα
πήγε νὰ λάχῃ...
Κουράγιω τήρα
κι' ὁ κόσμος τᾶχει.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ

Ο Εϋζωνας (άνω κάτω) — "Ότ' ήθελα νά τά σιάξου, πήγι του ζαγάρ' κ' έχουτε τ' μύτη τ' ανάμεσα.

Χασ. Κακόμοιρε Σερκέτη,
που ήσουν μπερεκέτι
κι' αργολογίας μπέρα,

κ' εκράταις τās ήντας
μετά πολλής ανδρείας
στην άμοιρή μας χώρα,

το θάνατό σου κλαίω
κι' είς μέγα πένθος πλέω
και σου ποντάρω φίνα

που πήγες με δυό λυπες,
πριν πάρης, όπως είπες,
τη Σόφια και Αθήνα.

Μαρ. Όσο για το Βελιγράδι
δέν τό είχε στο τσφτέρι...
"Αν κ' εκείνο, (βράδυ βράδυ,
δταν ύπνος μελωμένος
όνειρα γλυκά μάς φέρει
κι' είς τὰ νέφη μάς τραβξ.),
θά μπορούσεν ώρισμένως
νά τό βάλη στον τορβά.

Σκούπισε τὰ δάκρυά σου
και για μι' στιγμή στοχάσου
πως υπάρχει Κυβερνήτης
που νικάει τους διαβλους,
δ Χαμίτης! δ Χαμίτης!
Ικανώτερος απ' όλους

Προς τους γάλλους λογίους φιλέλληνας
René Puaux και Gaston Deschamps

Καλώς νά μάς δρίσετε
φιλέλληνες μεγάλοι
στον έρχομό σας χαρωπή
ή Μυτιλήνη ψάλλει
και δάφνης σάς έτοιμασε
κλωνάρια μυρωμένα
από τὰ βάρη της καρδιάς
των τέκνων της βγαλμένα

Έλατε. Θα σας δείξουμε
τόν ήλιο της Πατρίδας
πως φέγγει λαμπροπρόσωπος
τήν όψη καθ' έλπίδας,
που πρό αιώνων είχαμε
στην ώρα μας Μητέρα,
και πως ταιριάζ' ή Γαλανή
στον άσπρο μας αιδέρα.

Κι' όταν έρθητε με καλό
και πάτε πίσω πάλι,
κηρύξετε στα πέρατα
με μι' φωνή μεγάλη
πως και τὰ γαλανόλευκα
τὰ ήμερα και τὰ θεία
ματώνουν κι' άγριεύουνε
στην άνομη τή βία.

ΜΥΣΤΡΙΩΤΙΚΑ

Εκ' εδραιώσεως της προσοχής ενσκήψαι: του κ. Μιστριώτα, ει καθυπόβληται φιλολογούντες κύκλοι συνειργάσθησαν όπως πα...

Η φιλολογική των λογισία περιεγραφή κατά τὸ παρὸν εἰς ε- τυπολογικὰς παραγωγὰς λέξεων, ὧν δῆγμα παραθέτομεν κατωτέρω.

Οὔτοι. Η λέξις κρόμμυον εἶναι συγκεκομημένος τύπος τοῦ: κρο- θμμυον, ἐκ τοῦ μύω τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὡς ἐκ τῆς κανσικίτης τοῦ φυτοῦ.

Η λέξις μαντήλι ἐκ τοῦ μάτω τὴν ἡλην. Η λέξις καταίφι ἐκ τοῦ: κατὰ θφὴν βαίνειν. Τὰ μακαρόνια ἐκ τοῦ μακάρων ὄνια.

Τὸ Βδέλλοπουλος ἐκ τοῦ βδέλλα καὶ populus (Populus λεγούσι σημάθει λαός, ὥστε Βδέλλοπουλος = βδέλλα τοῦ λαοῦ).

Τὸ Μιστριώτης ἐκ τοῦ μῦς θηριώδης. Η λέξις γιαιτρος ἐκ τοῦ γεία τρώς = καταστρέφων τὴν θρίαν.

Η λέξις κρόμμυον ἐκ τοῦ κρόμμυον. Η λέξις κρόμμυον ἐκ τοῦ κρόμμυον κλῶ = κεφαλοθραύ- σιης.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΑΚΙΑ

Κορὸν καλὴ τεχνηκόν
«Η μάχαιρα τοῦ Ἀβραάμ»

Επανόγραμμα (Ἐκ τοῦ πραγματικοῦ).

Κύριον
λάμπρων Ν. Ζιράνη

Ἐφημεροπολίον

ἢ Σάλπινξ

Μυτιλήνη

Ἐκ τοῦ σατυρικοῦ (1) Διερακλή.

Ἐτῆς ἑβδόμης τὸν Παπάδον εὐρέθηκα μιὰ μέρα
χάριν διασκεδάσεως καὶ ἐξοχικὸν ἀέρα
καὶ περπατοῦσα μόνος μὲ θάρρος Ἀμερικανοῦ
ἀλλὰ νά! ἕνα μπαζὶ τῶν Ἀδελφῶν Ὀρφανῶν
μπένω καὶ τριγυρίζω
συγχρόνως καὶ σαστίζω.

Μωρὲ μπακάλικο ἦτον αὐτὸ ἢ τὸ Λουβρον τῆς Ἀγγλίας
τῆς Γερμανίας ἀγορὰ ἢ ἐκθεσις Γαλλίας
δ.τι ὁ νοῦς τ ἀνθρώπου φαντασθῆ
ἐκεῖ μέσα ἀκούσατε φίλοι εὐρεθῆ.
Φασόλια, ρίζι, ἀνθρακας, μακαρόνια καὶ κινίνο
δ.τι προφθάσω στὸ χαρτί τ' ἄλλα τ' ἀφίνω. κτλ.

Ρανσουλλέκτης.

ΣΕ ΜΙΑΝ... ΑΧΤΑΡΙΣΣΑ

Βελοῦδα, λούζα καὶ κακὸ
καὶ μὲ πλερὲς καπέλλο.

Ὁ κόσμος οὐ κακολογεῖ
καὶ λέγει: «ποῖος τὰ κουβαλαῖ»

Μὰ εὐ, περήφανη, γελᾷς
κάτου ἀπὸ τὸ βέλο.

σὰ τὰ τοὺς λέγῃ ἢ πόζα σου;
«Τ'...ἀχτάρικο νάσαι καλά!»

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΜΑΣ

Νέον πρόγραμμα.

Marie souffre de l'amour = Ἡ Μαρία σωματίζει τὴ μούρη (Τραγικόν).

Part - a - peux = Πέρτα ντέ!.

Le père d'Agathe tire à la cousine = Παίρνει ἡ γά- τα τὸ τυρὶ ἀπ' τὴν κουζίνα.

Marian Lescaut au Lycée = Ὁ Μανώλης κὸλ- λησε (κατὰ ἀισθηματικῆ).

Comment ont travaille à la Masse = Τί τραβᾷ ὁ Γιαλαμάς. (Κωρικόν).

L'ami t' aime trop = Ἡ μότη μὲ τρώει. (Ἀλλη- γορία).

Παιτεκόλογος.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον.

— Βρὲ Γιάννη, μὴν πίνης ρακί! τὸ ρακί εἶναι ὁ μεγαλύτε- ρος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου.

— Καὶ τί μ' αὐτό. Τὸ εὐαγγέλιον δὲν λέγει: «ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»;

Ἐμερικανικώτατον

Ἐκίνη. — Κι' εἰαν γηράσουμε θὰ μάγαπας ἀκόμη;
Ἐκείνος. — Μὰ ὡς τότε, ἀγάπη μου, θάχουμε πάρη δια- ζύγιο!

Ἀσφαλῆς ἀπόδειξις.

— Εἶσαι βεβαία λοιπὸν ὅτι σ' ἀγαπᾷ.
— Βεβαιότατη. Ὁ πατέρας τὸν κλέβει κάθε βράδι στὰ χαρτιά· ἡ μαμὰ τὸν ἀλλάξε δεῦ φορὲς τὴν ὀμπρέλλα του· ὁ μπρεμπές μας παίζει μὲ τὸ καπέλλο του κ' ἐκεῖνος κάνει πὼς δὲν βλέπει....

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ ἀστυνόμος. — Καὶ δὲν τὸ καταλάβετε, κυρία, ὅτι σὰς παρακολουθεῖσαν;

Ἡ κυρία. (ὕποπτον διαγωγῆς) — Τὸ κατάλαβη, κύριε ἀστυνόμω, ἀλλὰ δὲν ὑπέθεσα ὅτι θὰ ἦτο γιὰ νὰ μὲ πέρουν τὸν πορτιμονέ...

Ἀτυχία.

— Ἐσὺ πάντοτε ἦσουν εὐτυχῆς τοὺς ἐρωτᾶς σου.
— Καὶ ὅμως τώρα τελευταία τὴν ἔπαθα.
— Τί, σ' ἀπάτησε;
— Ὅχι, μὲ πήρε.

Φιλοσοφία

Τί λέν τὰ κορίτσια μας

Ἀπὸ τὰ δέκα ὀκτώ ἕως τὰ εἴκοσι πέντε, εἴταν πρόκειται νὰ παντρευτοῦν ρωτοῦνε:

— «Εἶναι ἕμορφος»;

Ἀπὸ τὰ εἴκοσι πέντε ἕως τὰ τριάντα:

— «Τί δουλειὰ κάνει»;

Ἀπὸ τὰ τριάντα ἕως τὰ σαράντα:

— «Ποῦ εἶναι»;

Ἀπὸ τὰ σαράντα ἕως τὰ πενήντα, μελαγχολικώτατα:

— «Πόσα θέλει»;

ΣΑΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

(Συνέχεια)

... 16 'Απριλίου 19...

Αγαπητή μου Μ...

Και βλασών του κάπου... του κάπου. Καθαρά μου μιλεί το γράμμα σου πιστεύω στην αγάπη σου. Τη βλέπω ολοφάνερα. Και όμως δεν είμαι ευχαριστημένος. Κάτω σκοπιά με τρώει. Τι έχω; Προσπαθώ να βρω την αιτία του πόνου μου και δε μπορώ. "Ενα πρόμα το ξέρω καλά, ότι ο' αγαπώ βαθιά, ως το θάνατο. Ξέρω πως εσύ είσαι η χαρά μου, εσύ η ευτυχία μου, εσύ η βάλσαμο της ζωής μου.

Τ' έχω πώς θα ένωθώμα. Λοιπόν τί άλλο θέλω; γιατί ανησυχώ; Μήπως είναι ζήλια; Μά όχι, γιατί το ξέρω πως μ' αγαπās το είδα τόσες φορές στο βλέπω κάθε μέρα. Τάχα η ένωση μας μεθαύριο δε θάναι για μένα μια αιωνία χαρά, γλυκό μου άστέρι. "Εσύ 'σαι της ζωής μου το φώς. Μά γιατί στην ένθεσή σου θέλω να κλαίω; Θυμάσαι; Και ύστερ' απ' τα θεράμ φίλιά μας, και ύστερ' απ' τα γλυκά μας άγκαλιώματα, όταν, άκουμπισμένοι κόμη με κόμη, υποσώμας ο ένας από τον άλλον λόγω βαθειάς αγάπης και πίστης αιωνίας, θυμάσαι; έναν πρόμας δοχίλα τα δάκρυα, και εσύ με μάλλωνες σκουπίζοντας τα μάτια μου, με γοήγορα και τα δικά σου τα ματάκια γενούντανε λίμνες ενός πόνου τρυφερού.

Κι' εγώ δε μάλλωνα τότε κ' εσύ, για να δαίξης γενναιότητα τάχα, σήκωνες άνα τα μεγάλα σου φωτειρά μάτια και με κύτταζες, μά ήταν βρεμένα, αγάπη μου. Και κλειούντανε τότε τα στόματα για να μιλήσουν αιωπηλά τα δάκρυά μας, την ώρα που ένα γλυκό χρομόγελο προσπαθούσε νάνθιση στα χείλη μας.

Κ' ήταν, ήταν η ούράνια χαρά μας, να ρουφώ εγώ φιλιώντας σου τα δάκρυα και να χαιδεύεις εσύ τα μαλλιά μου. "Ω δάκρυα ξερά της αγάπης, γλυκύτερα από τον ήρωα, γιατί τόσο σās αγαπώ; Λευκή μου κρήνη, ήλιε της ζωής μου, σε λατρεύω ως το θάνατο. Μά τ' είν' αυτό το σκοπιάει που με τρώει; Γράψε μου, γράψε μου.

Κλαίω πάλι για σένα

T

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Συνέχεια

Ο ρέποριε του "Μυτιληνιού", εξηκολούθησε τās ερωτήσεις του.

— Μου είχατε υποσχασθή, κύριε Βλάσκων, να αναρτηθήτε μερικά αγαθά πνεύματα. Τό ένθυμείοδα;

— Ναι, αλλά λείπει το μέντιουμ.

— Δεν είναι δυνατόν να εύρωμεν έν;

— Δυνατώτατα. "Αρκεί να με βοηθήσετε.

— Πόλν εύχαριστώ.

— Να εύρειε έν πρόσωπον έτιρρεπές εις τον ύπνον.

— Πολύ εύκολον. "Ελάτε μαζί μου.

Οι δύο συνομιλητεί, προπορευομένου του ρέποριε του "Μ", έλαβον την εις την προκυμαίαν άγουσαν.

— "Ιδού κ. Βλάσκων, εκείνος ο ύψηλός κύριος ο φαινόμενος διεδημηγορεί εις εκείνην την παρίαν.

— Πώς ονομάζεται;

— Μοι τάφης.

Ο κ. Βλάσκων τον παρατήρησε προσεκτικώς επί τινος στιγμάς, έπειτα είπε.

— Είναι ακατάλληλος. Αύτός κοιμάται διαρκώς, "Εγώ πρέπει να ήται μόνον έπιρρεπής εις τον ύπνον.

— "Ελάτε, παρακαλώ.

Διηυδύνησαν εις τα γραφεία της "Λέσβου", όπου έσουλατοόριζε μεγαλοπρεπώς ο Διευθυντής της μεγάλης "Εφημερίδος του κ. Ταχταίης.

Ο κ. Βλάσκων μόλις τον είδε, έγράπη εις άτακτον φυγήν, συμπαράσφρων και τον συνοδόν του.

— Κύριε ρέποριε του "Μ", είπεν ο Βλάσκωνδαν δισιάθησαν, πολύ κακώς έλλέγετε τα πρόσωπα που θά με χορησιμεύσουν ως μέντιουμ.

— Μά πώς... κ. Βλάσκων...

— Μά... ο κύριος αύτός δεν είναι δυνατόν να κοιμηθή. Είναι τόσο ένυπνος! "Άλλως τε η δουλειά του είναι να κοιμίζη τους άλλους.

— "Εγώ τουλάχιστον δεν τα ήξευρα αυτά.

— Τα ξέρουν όμως πολλοί άλλοι, — έν οίς και κάποιος ποιητής Κορηικός, όστις άπωλέσθη μεταξύ ένός τυπογραφικού φύλλου και χείλιων πεντακοσίων γρασίων

— Να τó δηλώσωμεν διά της εφημερίδος μας, προσηύχοντες ότι ο εύρών α ύ τ ό ν άμειψθήσεται γενναίως.

— Ο εύρών α ύ τ ό ά άμειψθήσεται υπό του ποιητικού... "Α. Ζι" έμπρός, φίλε μου, οδηγήσατέ με να εύρωμεν το μέντιουμ.

— Τι έχετε να πής και για τον κ. εκείνον, άτέκραςεν ε' ρέπ. τ ού "Μ", θρηλαυβεντικώς.

Ο κ. Βλάσκων έστράφη άποτόμας.

Από μίαν δεινροστοχιαν του κήπου προσέβαλεν η χαρακτηριστική μορφή του κ. Δαυίδ.

Ο κ. Βλάσκων μόλις τον είδε, εκρότησε τās χείρας του από χαράν.

— "Ιδού ο άνθρωπος μου είπε.

Και διηυδύνη γοργώ τώ βήματι προς αυτόν.

— Κύριε Δαυίδ, κύριε Δαυίδ μίαν στιγμήν παρακαλώ.

Ο κ. Δαυίδ μόλις άντελήφθη την φωνήν του ρέποριε του "Μ", έστράφη έπιχαριστώ.

— "Ω... είστε έμεις. Πόσον χαίρω. Αισθάνομαι την καρδίαν πάλλη... ται... έν χαράς.

— Σās οννιστώ τον κ. Βλάσκων... πνευματιστήν

Ο κ. Δαυίδ, μέγας παιδαγωγός και συγγράφας παμμοσίου κύρους.

Αί συντάσεις και αί χειρογίαι έγένοντο ταχέως. Μεθ' ο ο κ. Βλάσκων, σκιριών έν χαράς, διέταξε καθίσματα και παγωτά, έν μέσφ δε λόγων και συνδιαλέξεων κατώρθωσε διά μαγνητικών βλεμμάτων και χειρονομιών, να ύπνωσιση τελείως τον συνομιλήτήν του.

— Προσοχή εις τα άδιάκριτα βλέμματα, είπεν ο κ. Βλάσκων εις τον συνοδόν του. Εί'αι ανάγκη να περιορισθώμεν κάπου. Πάύ είναι το σπίτι σου;

Ο ρέποριε του "Μ", ήγέρθη άμέσως, ήκολούθησε δε ο κ. Βλάσκων μετά του κ. Δαυίδ, όστις ούδέν σημάειον έδεικνυε του ύπνου υπό του όποιου κατέχετο, περιπαιών και βριλιών άφελώς και έλευθέρως ως εάν ήτο έν έργασίω.

— Περιεργον! έσκέψθη ο ρέποριε του "Μ". Ποίος θά έπίσειεν έν δι ο κ. Δαυίδ κοιμάται τώρα ορθός;

Εισήλθαν εις την οικίαν, εκλείσθησαν εις ιδιαιτερον δωμάτιον και ήρχισε μεταξύ Βλάσκων και Δαυίδ ο έξής περιεργός διάλογος.

— Κύριε Δαυίδ, έν όνόματι του ύπεροτίου Πνεύματος, σās διατάσσω ναποκριθήτε εις τās ερωτήσεις μου.

— Εξορκισατέ με εις άλλο τίποτε κ. Βλάσκων. "Τό πνεύμα δεν με έμπνέει, εύρισκόμεθα εις διάστασιν.

— "Αναγκάζομαι να επαναλάβω διε αί εύφύται άπαγορεύονται "Ομιλήσατε έν όνόματι του Μιστριώτα.

— "Εστω. "Εν όνόματι του Μιστριώτα.

— Ποίον αγαθόν πνεύμα περι'ίπταιται εις το δωμάτιον τοϋτο;

— Κατά την γνώμην μου, αγαθά πνεύματα είναι όσα άνήκουν μόνον εις τους κηδεμόνας μου.

— "Απαντήσατε άπειθείας εις την ερώτησιν μου, σκινδαλοποιεί Πλόν αγαθόν πνεύμα περι'ίπταιται την στιγμήν αυτήν εις το δωμάτιον τοϋτο. Περιωρισφάς δεν θέλω, έντε χορήσιν της μαλλιαρικής.

Ο κ. Δαυίδ κατέβαλεν άγώνα. "Ιδώς τον περιέλουσε και άπήντισε μετά κόπου:

(Ακολουθεί)

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΝΑ

Τό καλοκαιρι πλάκωτε. Κάπου δειλά δειλά φλερτάρουν τα κορίτσια μας και οι γνωστοί δανδήδες, νέα ειδύλλια πλέκονται με όνειρα παλιά, κι' άλλου ξαναζεσταίνονται οι πιθ ψυχρές έλπίδες.

Και κάπιοι τολμηρότεροι, που του καλού καιρού γυρεύουν να ώφεληθουν τη γλώνα και τα χάρδια, ζευγαρωτά γυρίζουνε κατά τα βράδια βράδια ο' ένα χωράφι άπόμερο, που πάντα... προς νερού.

Ο Δαιμόν.

Τύποις "Α. Αγώνος,"